

militære Udgifter, og vi maa ogsaa arbejde paa Landstingsvalgene, og jeg vil haabe, jeg maa leve den Stund, da jeg har den Ære at være Medlem af Flertallet her i Tinget — ikke fordi jeg forandrer mig, men fordi forhaabentlig dette Ting vil kunne forandre sig. Derved tror jeg, det vil lykkes at faa naturlige Tilstande her i Landet, at Folketinget, som jo er det umiddelbare Udtryk for Folket — ingen tvivler jo om, at det staar i en ganske anden Rapport til Folket, end Landstinget nogen Sinde kommer til — efterhaanden vil tilbagevinde den overvejende Indflydelse, navnlig paa Finansloven, som det utvivlsomt har været Forsatningens Mening at give det, og at Landstinget vil komme til at indtage den Stilling, som er naturlig for det privilegerede, konservative Ting, som har til Opgave at holde igen, ogsaa med Hensyn til Pengebevillinger. Tilstanden har været ganske modsat i de forløbne Aar, og specielt for Landstingets Vedkommende, som jeg har den Ære at være Medlem af, vil jeg sige, at for Landstinget som Institution er dette Forlig en lykkelig Begivenhed, fordi det kommer ud af den rent forferte Stilling, hvori det er blevet drevet ind i de sidste Aar, nemlig den, at et Ting, der blandt andet har den konstitutionelle Opgave at udnævne Rigsretten, vor politiske Domstol, at det Ting i den Grad har skullet gøre sig til Hjælper ved Gennemførelsen af saadanne Bestemmelser om de provisoriske Love, har skullet beholde de provisoriske Love, tage dem i Gemme, i Forvaring, som vi saa ofte have talt om. Kan Landstinget komme ud af den Stilling og i Stedet for at være det Ting, der hjælper Regeringen til at øse Penge ud provisorisk, blive det Ting, som navnlig holder igen, som navnlig er forsigtig med Hensyn til Pengeudgifter, tror jeg, det vil komme til at indtage en langt smukkere Stilling, end det i mange Aar har indtaget.

Maa jeg til Slutning faa Lov at sige et Par Ord til min ærede Ven og Kollega, det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen). Det ærede Medlem har saa ofte sagt, haade her i Salen og privat: Vi have jo ingen Midler, og han sagde i Dag til det ærede Medlem for 7de Kredts (Madsen Nygdal), og han har sagt det til mig: ja paavis os Bejen og Midlerne, saa skulle vi følge, men vi tvivle om, at der er nogen Bej og noget Middel; naar vi ikke kunne stikke Fingeren i Naglegabene, saa tro vi ikke. Det ærede Medlem er altså meget af en vantro Thomas. Vi ere langt stærkere, end det ærede Medlem tror. Som det alle-

rede er bemærket her: naar et Ministerium er kommen til Bunden af Kassen, kan det ikke føre provisorisk Krig længere, lige saa lidt som man kan føre en almindelig Krig, naar man ingen Penge har mere, og hvis det ærede Medlem og de der fulgte ham, i 1890 i Stedet for at forhandle med politiske Modstandere, med det Maal for Øje at komme ud af de provisoriske Tilstande og komme til det, vi nu ere komne til, havde staaet sammen med os og med No holdt Haanden paa Pengekassen saa vidt muligt, saa tror jeg, det vilde, som Forholdene have udvirket sig, have vist sig, at Oppositionen her i Landstinget og i det andet Ting vilde være langt stærkere, end det ærede Medlem er tilbøjelig til at tro. Og naar det ærede Medlem spørger: Hvor have I Midlerne i denne Kamp? I have jo ingen Midler! Saa vil jeg svare: Nej, som det nu har stillet sig, nu da Pengekassen er tom, er det Regeringen, der savner Midlerne, og vi staa med hele Styrken. Men der er det det beklagelige, at i Stedet for at kunne holde ud endog saa blot i 9 Aar, har det ærede Medlem foretrukket at lægge sin Politik efter det, som er stet i Dag. Nu haler han i Land, nu saa vi Resultater, og nu lever han ganske naturligt i godt Haab. Men hver Gang det ærede Medlem og hans Venner ville sætte noget igennem og mødes med tilstrækkelig Kraft fra Regeringens Side, vil han sige: Vis os Bejen og Midlerne! Naar I ikke kunne det, er der ikke andet for end at give efter og møde Regeringen paa Halvvejen.

Jeg ved nu ikke, hvor egentlig de ærede Herrer forhandlende Venstremænd, som de kalde sig, de moderate, de, som have deres Ordfører, navnlig i det ærede 2det Medlem for 11te Kredts, egentlig ville blive af i Fremtiden. De ville maaske, for at bruge et moderne Udtryk, „effacere“ sig, d. v. s. forsvinde ud af det politiske Liv. Ja, jeg tror egentlig, at de havde godt af det; thi naar de have den Mangel paa Tillid til sig selv og deres egne Kræfter, gjorde de vistnok bedst i at trække sig tilbage til Privatlivets Fred for at se at samle Kræfter. Det er et godt Raad, som de skulde følge. Men formodentlig ville de ikke følge det, men blive i det politiske Liv, og saa vide vi, i hvilken Lejr de ere. Ja, det ærede Medlem kaldte i Dag Højre sine Modstandere. Men har Højre nogen Sinde i de sidste 6 Aar betragtet det ærede 2det Medlem for 11te Kredts som en politisk Modstander? Jeg troede, at de betragtede ham som en af deres bedste Venner, og som saadan har han ogsaa vist sig i Dag. Nu ville Forholdene